

ÎNCHEIERE

29 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Individuală „Autoservice-Zamfir” împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2017,

adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea Individuală „Autoservice-Zamfir” împotriva Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Parcul de Autobuse nr. 1” cu privire la contestarea actului administrativ,

c o n s t a ț ă:

La 17 iulie 2015 Întreprinderea Individuală „Autoservice-Zamfir” (în continuare ÎI „Autoservice-Zamfir”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor al Republicii Moldova (în continuare MTID), intervenient accesoriu Societatea pe Acțiuni „Parcul de Autobuse nr. 1” (în continuare SA „Parcul de Autobuse nr. 1”) cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, la 22 aprilie 1997 ÎI „Autoservice-Zamfir” i s-a atribuit cursa Chișinău (ora 10:00) – Căinări (ora 14:00), fapt confirmat prin cererea de atribuire a rutei acceptată de Ministerul Transporturilor și Gospodăriei Drumurilor al Republicii Moldova și pașaportul rutei Chișinău – Căinări. În acest sens, la 06 ianuarie 1998, Inspectoratul Transporturilor a eliberat Autorizația de deservire a rutei pentru două autobuze, prelungită ulterior prin Autorizația din 17 aprilie 1998.

Susține că, în cadrul ședinței Comisiei Ministerului din 15 mai 1998 pentru eliberarea autorizațiilor curselor regulate (pct. 6 din procesul-verbal al ședinței Comisiei) s-a decis transmiterea rutei Chișinău – Căinări spre deservire SA „Parcul de Autobuze nr.1”, deoarece ÎI „Autoservice-Zamfir” dispune doar de un singur autobuz care era în stare tehnică necorespunzătoare. Astfel, s-a decis ca ÎI „Autoservice-Zamfir” să rămână în rezerva autogării pentru suplinirea curselor pe aceeași rută, după „înlăturarea stării tehnice necorespunzătoare a autobuzului”.

Prin răspunsul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor nr. 01/1-5-368 din 26 iunie 2001, nu s-a acceptat cererea ÎI „Autoservice-Zamfir” din 21

martie 2001 privind reîntoarcerea rutei respective.

Succesiv, invocă faptul că, din 12 august 2004 cursa Chișinău (10:00) – Căinari (14:00) a rămas liberă și nedeservită de nici un agent transportator, deoarece prin hotărârea Ministerului Transporturilor și Comunicațiilor nr. 04/1 din 12 august 2004, SA „Parcul de Autobuze nr.1” i s-a atribuit o altă cursă, și anume Chișinău (10:00) – Căinari (11:35).

În această ordine de idei susține că, la 15 mai 1998 ruta a fost transmisă temporar în favoarea SA „Parcul de Autobuze nr.1”, iar ÎI „Autoservice-Zamfir” fiind trecut în rezerva autogării până la înlăturarea deficiențelor tehnice ale autobuzului. Totodată, la momentul de față, cât și la 15 mai 1998, ÎI „Autoservice-Zamfir” deține 2 autobuze, iar deficiențele tehnice au fost înlăturate.

Prin urmare, invocă faptul că a întrunit și întrunește condițiile stabilite prin ordinul Ministrului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor de resort nr. 201 din 12 noiembrie 1997, deține toate actele care stau la baza deservirii rutei Chișinău – Căinari, și anume: pașaportul rutei, autorizațiile nr.001750 și nr.002523, cererea asupra căreia este aplicat acceptul Ministerului. Aceste documente nefiind anulate sau retrase, precum și nefiind retrasă ruta Chișinău – Căinari.

Solicită admiterea cererii, constatarea ilegalității inacțiunilor MTID ce țin de soluționarea cererii petiționarului privind acordarea dreptului de deservire a cursei regulate de transport pasageri Chișinău (10:00) – Căinari (14:00), obligarea MTID să acorde prin ordin petiționarului ÎI „Autoservice-Zamfir” dreptul de deservire a cursei regulate de transport pasageri Chișinău (10:00) – Căinari (14:00), precum și compensarea din contul pârâtului în beneficiul ÎI „Autoservice-Zamfir” a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 20 mai 2016 s-a respins ca nefondată cererea de chemare în judecată depusă de ÎI „Autoservice-Zamfir” împotriva Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor al Republicii Moldova, intervenient accesoriu SA „Parcul de Autobuze nr. 1” cu privire la contestarea actului administrativ (f.d. 189, 191-198 vol. I).

În susținerea soluției adoptate, prima instanță a reținut că, autorizațiile de transport rutier de persoane prin servicii regulate eliberate reclamantului ÎI „Autoservice-Zamfir” au expirat în anul 1998, iar acesta, contrar prevederilor legale, nu a participat la concurs pentru a-i fi atribuită cursa Chișinău-Căinari, astfel că solicitarea acestuia de a-i fi atribuită cursa dată este neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2017 s-a respins apelul declarat de ÎI „Autoservice-Zamfir” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 20 mai 2016 (f.d. 10, 11-14 vol. II).

La 11 aprilie 2017 ÎI „Autoservice-Zamfir” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri în sensul admiterii acțiunii (f.d. 17-22 vol. II).

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele factice ce țin de fondul cauzei și a invocat că, instanțele inferioare au aplicat o lege care nu trebuia aplicată, or, în speță sunt aplicabile normele de drept ce guvernau raportul litigant la momentul apariției lui, și anume în anul 1998.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme

de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată că din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 februarie 2017 (f.d.10 vol. II) pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului, însă decizia recurată a fost expediată participanților la proces prin scrisoarea de însoțire nr.1868-4 din 17 februarie 2017 (f.d. 15 vol. II), iar cererea de recurs a fost depusă la

11 aprilie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe recurs (f.d. 17 vol.II), prin urmare calea de atac se consideră exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că, instanțele inferioare au aplicat o lege care nu trebuia aplicată, deoarece aplicabile speței sunt normele de drept ce guvernau raportul litigant la momentul apariției lui, și anume în vigoare în anul 1998, nu pot fi reținute, deoarece obiectul acțiunii în speță este diferit de cel invocat în recurs.

Astfel, în speță, obiectul principal constă în obligarea MTID să emită ordin prin care să acorde ÎI „Autoservice-Zamfir” dreptul de deservire a cursei regulate de transport pasageri Chișinău (10:00) – Căinari (14:00). La caz, instanța de recurs decelează că, speța este guvernată de normele legale în vigoare la momentul soluționării litigiului, or, potrivit dispozițiilor art. 1 din Codul transporturilor rutiere, în vigoare din 15 septembrie 2014, prezentul cod stabilește cadrul legal pentru organizarea și efectuarea transporturilor rutiere de mărfuri și persoane, precum și a activităților conexe transportului rutier pe teritoriul Republicii Moldova, în condiții de siguranță și calitate, cu respectarea principiilor liberei concurențe și a măsurilor de protecție a mediului, a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și juridice. Prezentul cod stabilește drepturile, obligațiile și responsabilitățile organelor publice responsabile de organizarea transporturilor rutiere, precum și ale persoanelor fizice și juridice care desfășoară activitate de transport rutier.

În această ordine de idei, completul notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond.

În altă ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, în esența lor, sânt similare argumentelor invocate în cererea de apel care au fost deja supuse examinării și aprecierii juste de către instanța de apel prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs. Această circumstanță evidențiază caracterul declarativ al recursului, lipsit de conținut și evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, instanța de recurs reamintește prin prisma jurisprudenței CtEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțele de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) și prevederile art. 437 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Întreprinderea Individuală „Autoservice-Zamfir”, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Întreprinderea Individuală „Autoservice-Zamfir”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță